

אלך זימה ומזימה

לאלה שהטנגו האחרון נראה להם סרט עדין וצמחוני מדי וסיפורי דקאמרון המוסר רטים הם עבורם אגדות לילדים. מצפה בשורה משמחת. בעתיד הקרוב עומד להר גיע אל בדי הארץ סרט. המכיל בתוכו את הריכוז הגדול ביותר של חוויות-מין חריגות שרוכזו עד כה בסרט אמנותי שאינו פורנוגרפי טהור.

מתנים שם אהבה מלפנים ומאחור, עור שים את זה גברים עם נשים, נשים עם נשים, וגברים עם גברים. משתחררים שם בקול תרועה מלחצי אוויר מכל הכיוונים ומרוקנים את הקיבה מכל הפתחים. מטיי לים שם מים בגלוי אל סיר הלילה אבל גם אל קנקן היין של אורחים בפונדק. בקיצור, ששון ושמחה אמיתיים לכל חור בבי תענוגות הבשרים על הכר.

ההצגה אוסף זה של ואריאציות על נושא

שלושה במיטה אחת

סיפור הטבח, אחד הסיפורים הקצרים שסיפרו הצליינים זה לזה כדי להפיג את השיעמום

בדרך לקנטרבורי, פאזוליני ניפחו לפארודיה צ'אפלינית על הלא" יוצלח (נינטו דאבולי מימין) שמתחיל את הקארייה שלו עם בעיטה בעכוזו וגומר במיטה אחת עם קלפן וזוגתו הזונה.

שיכודי ימי הביניים

הומוסקסואלי עני שלא שיחד כראוי את קצין ההוצאה לפועל עולה על מוקד בכיכר העיר להנאתם של ההומוסקסואלים העשירים. פאזוליני ההומוסקסואל מוחה בחוקף.

האשה הקטלנית

לאורה בטי, האשה מבאת, מחסלת את בעליה לפי התור במיטה ובוחרת את הבאים אחריהם לפי הנתונים הסטטיסטיים שמתחת לחגורתם, בסיפור החשק והתאוה המפורסם.

התענוג היא סיפורי קנטרבורי, המבוססת על אחת היצירות הקלאסיות החשובות של הספרות הבריטית, שנכתבה בידי המ

שורר ג'וזפי צ'וסר, בן המאה ה-14. הבמאי הוא לא אחר מאשר יוצר דקאמרון, האיטלקי פייר פאולו פאזוליני.

טיפוסים מאיטליה. סיפורי קנטרבורי המקוריים של ג'וזפי צ'וסר הם סדרה של 22 סיפורים, כולם פרט לשניים

בחרוזים, אותם מספרת קבוצת צליינים הנמצאת בדרך לקנטרבורי. יש ביניהם סיפורים מסיפורים שונים, החל מהטפה דתית עם עלילת-דם אנטישמית ("קן הצי רעות של השטן שוכן בלב היהודים") בסיפור הנזירה, ועד לסיפור החשק ותאי וות הבשרים של האשה מבאת, שהוא אולי הסיפור המפורסם ביותר.

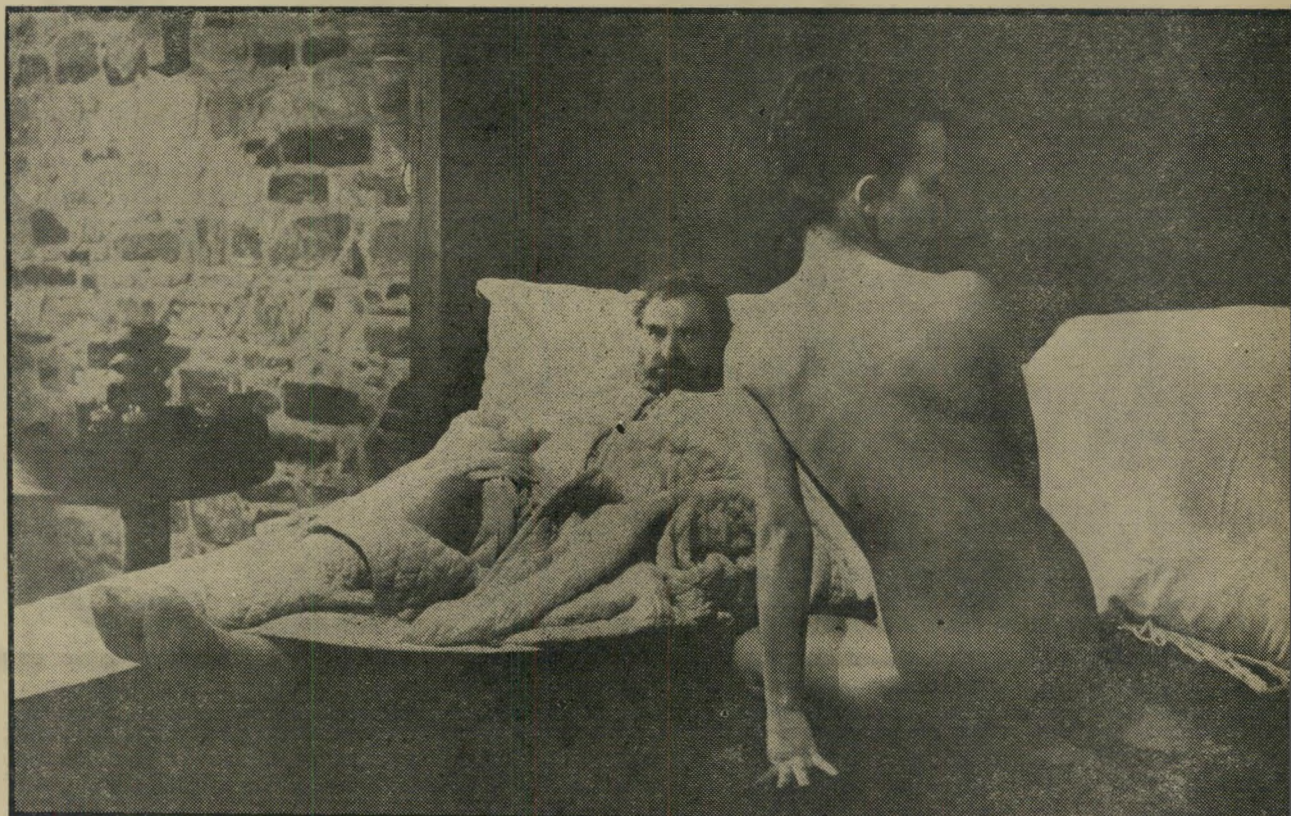
צ'וסר, שבתוקף תפקידו כפקיד המלך ג'ון-ללא-ארץ נדד על פני כל אירופה, שאל את נושאי מבוקאצ'יו ומספורים אחרים בני זמנו.

פאזוליני, בעצמו משורר, לא יכול היה כמובן להיות אדיש לצורת הביטוי גלוית הלב הקוראת לדברים בשם, בדיוק כפי שהוא עצמו אוהב להראות אותם במלר אמ, בסרטים שהוא עושה. זאת כנראה אחת הסיבות העיקריות לכך שבוחר בציור סר כחלק שני לטרילוגיית ימי הביניים שלו. (החלק הראשון היה דקאמרון והשני ליש יתיה חלף לילה ולילה.)

ראשית חכמה, נטל את הצוות שעבד עימו בדקאמרון, יצא איתם לאנגליה, לה כיון את הרקע. שם בחר אתרי צילום. התקין אותם כדי שייראו בדיוק כמו במאה ה-14, הזמין תלבושות של התקופה ודאג שייראו מרופטות ומשומשות ולא כמו צגים מן המוזיאון הבריטי, ומה חשוב מכל, בחר טיפוסים. כי פאזוליני אינו במאי הסומך על שחקנים. עבורו, הכעת פניו של אדם, גוון הלחיים שלו, מספר השיניים בפיו והמבט בעיניים, חשוב הרבה יותר מכשרון דרמטי. מי שזוכר את מגוון הטיפוסים הנדיר שאסף לדקאמרון מבין במה אמורים הדברים.

עד כדי כך חשובים הטיפוסים בעיניו של פאזוליני שלא התבייש להביא עימו מאיטליה כמה מבני הגווארדיה הקבועה המאכלסים את סניו.

כל הגורמים הללו חברו יחד לתוצאה נדירה על בד הקולנוע. לפני עיניו של

ינואר ומאי

הרווק הזקן, מר ינואר (יו גריפית) שהחליט להתחתן בחורף חייז עם מאי (דזופין צ'אפלין) האביבית, נח מעמל לילה קשה. ואילו הגברת חולמת על צעיר יותר שעמלו יתן גם פרי.